

Συνέντευξη με τον Αντώνη Αρέστη Δέσπωσ Κυπριανού και Μαρίας Παρασκευά

Ο Αντώνης Αρέστη γεννήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου στη Λεμεσό, όπου και μεγάλωσε. Όταν ήταν τριών χρονών χτυπήθηκε από αυτοκίνητο μπροστά στα μάτια της μητέρας του με αποτέλεσμα το αριστερό του χέρι να παρουσιάσει 90% αναπηρία. Από το περιστατικό αυτό δεν έχει καμία ανάμνηση καθώς ήταν πολύ μικρός.

Έχω γεννηθεί στη Λεμεσό και η μητέρα και ο πατέρας μου είναι από την Πάφο. Γεννήθηκα στις 15 Φεβρουαρίου του 1983. Μετά τον πόλεμο οι γονείς μου ήρθαν από την Πάφο στη Λεμεσό με αποτέλεσμα να γεννηθώ στη Λεμεσό. Έχω δύο αδέρφια πιο μεγάλα, ο Γιάννος και ο Μάκης[...] Όταν ήμουν τριών χρονών με χτύπησε ένα αυτοκίνητο. Ήταν πολύ τρομερό για τη μητέρα μου επειδή ήταν μπροστά και παρακολουθούσε την όλη σκηνή[...] Δεν θυμάμαι κάτι. Ήμουν πολύ μικρός, τριών χρονών, δεν θυμάμαι τίποτα[...]

Η πρώτη ανάμνηση που του έρχεται στο μυαλό από τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια είναι η έντονη ζοηράδα που είχε καθώς, όπως ο ίδιος διηγείται, μετά το ατύχημα δεν θεωρούσε ότι έχει κάποιο πρόβλημα με αποτέλεσμα να είναι περισσότερο ζοηρός από τα άλλα παιδιά.

Θυμάμαι τα ζοηρά νεανικά/εφηβικά χρόνια. Ήμουν ένας πολύ ζοηρός άνθρωπος, αν και φυσικά μετά το ατύχημα που μου συνέβηκε μικρός, τριών χρονών, δεν μπορούσα να βλέπω τον εαυτό μου ότι είχα κάποιο πρόβλημα και πόσο μάλλον ήμουν πολύ περισσότερο ζοηρός από τα άλλα τα παιδιά.

Επιπλέον θυμάται τον εαυτό του σε διάφορα στάδια της ζωής του να κάνει θεραπείες, κάποιες επίπονες και άλλες όχι, για την αποκατάσταση του χεριού του. Αυτές οι θεραπείες κόστιζαν πολύ με αποτέλεσμα να στερηθεί αυτός και η οικογένεια του για αρκετό χρονικό διάστημα τον πατέρα του, ο οποίος δούλευε στο εξωτερικό για να μπορέσει να αντεπεξέλθει οικονομικά εξαιτίας των θεραπειών αυτών. Οι θεραπείες γίνονταν στην Κύπρο για δεκατρία χρόνια και συμπεριλάμβαναν βελονισμούς, φυσιοθεραπείες και διάφορες θεραπείες με ρεύματα.

Το μόνο που θυμάμαι ήταν μετά, όταν μεγάλωνα, να κάνω διάφορες θεραπείες.[...] Είχαν κοπεί και αδυνατίσει μερικά νεύρα του αριστερού χεριού.[...] Οι γιατροί μας είπαν τι έπρεπε να κάνουμε. Έτσι ακολουθήσαμε τις θεραπείες.[...] Θεραπείες όπως βελονισμοί για να εμφανιστούν ποια νεύρα είχαν πρόβλημα, οι οποίες ήταν πολύ επώδυνες. Διάφορες θεραπείες με ρεύματα, φυσιοθεραπείες για να δυναμώσει, για να μπορέσουν να έρθουν κάποια νεύρα στο 100%.[...] Δεν μπορούσε να επανέλθει τελείως το χέρι γιατί κάποια νεύρα είχαν

κοπεί. Τρία νεύρα έχουν κοπεί από το χέρι μου με αποτέλεσμα να έχω κάποια αναπηρία στο χέρι.[...] Η διαδικασία πήρε αρκετά χρόνια για να γίνουν θεραπείες, κάποια αποκατάσταση, περίπου δεκατρία χρόνια θεραπείες. Δύσκολα χρόνια για τη μητέρα και τον πατέρα γιατί τότε σαν φτωχή οικογένεια που ήμασταν, έπρεπε ο πατέρας μου να φύγει, να πάει στο εξωτερικό για δουλειές για να φέρει λεφτά της μητέρας για να κάνω εγώ θεραπείες στην Κύπρο, στη Λεμεσό και Λευκωσία, οι οποίες κόστιζαν. Ήταν πανάκριβες θεραπείες. Ήταν κάπως άσχημα χρόνια πιστεύω για τους γονείς μου.[...] Μέχρι τα 12-13 μου χρόνια το χέρι μου ήταν 90-95% ανάπηρο, μετά όμως από τις θεραπείες άλλαξαν πολλά πράγματα όσον αφορά τη ζωηράδα μου, το ότι γυμναζόμουνα. Αλλάξανε πάρα πολλά πράγματα και το χέρι μου έμεινε στο 50 με 60 %.. Δεν είμαι και γιατρός για να γνωρίζω στο πόσο τοις εκατό είναι, αλλά γνωρίζω ότι ήρθα σε πολύ καλύτερη κατάσταση απ' ότι ήμουν.

Σύμφωνα με τον Αρέστη, η αδυναμία που ένιωθε στο αριστερό του χέρι δεν αποτέλεσε εμπόδιο για να υλοποιήσει τα όνειρα του. Η οικογένειά του τον βοήθησε να σκέφτεται με αυτό τον τρόπο καθώς ποτέ δεν του είχαν δείξει ότι εξαιτίας της αναπηρίας του δεν θα ήταν ικανός να κάνει οτιδήποτε, ενώ παράλληλα προσέγγιζαν το θέμα αυτό με ιδιαίτερο χιούμορ.

Ένιωθα τις αδυναμίες που είχα στο χέρι αλλά δεν ήταν κάτι το οποίο με εμπόδιζε να κάνω το οτιδήποτε.[...] Πιστεύω ότι οι γονείς μου ήταν αυτοί που με βοηθούσαν. Ουδέποτε μου είπαν ότι είχα πρόβλημα, ουδέποτε μου είπαν ότι θα έχω κάποιο πρόβλημα ή δεν θα μπορώ να κάνω κάτι, πόσο μάλλον αστειεύανε. Μου λέγανε το χέρι σου είναι κάπως «αστείο» με τρυφερό και στοργικό τρόπο. Είχαμε μία θετική πλευρά όσον αφορά το χέρι μου στο σπίτι. Με αστείο τρόπο το ξεπερνούσαμε δηλαδή όταν καθόμουνα να φάω κρεμόταν το χέρι μου και δεν μπορούσα να το στηρίξω στο τραπέζι και γινόταν μια αστεία φάση εκεί. Έτσι μεγάλωσα, έτσι έμαθα, έτσι έγινε...

Η αναπηρία του, σύμφωνα με τον ίδιο, δεν αποτέλεσε τροχοπέδη στην ενασχόληση του με τον αθλητισμό, στη δημιουργία σχέσεων, στα επαγγελματικά του σχέδια και γενικότερα στην πορεία της ζωής του. Έχει φοιτήσει σε γενικό σχολείο, και αργότερα στη γυμναστική ακαδημία στη Βουλγαρία.

Μετά από το λύκειο αποφάσισα ότι θα σπουδάσω γυμναστής, πόσο μάλλον που είναι μια σπουδή που είναι δύσκολη για κάποιον που έχει κάποιο πρόβλημα, όμως έχω τελειώσει στη Βουλγαρία. Έκανα πέντε χρόνια σπουδές στη Βουλγαρία. Ακολούθησα κανονικά τα προγράμματα.[...] Κάποιες ασκήσεις τις άφηνα πίσω για να μπορέσω να προχωρήσω, αλλά οι καθηγητές μου δεν κολλούσαν σε μικροασκήσεις, πόσο μάλλον που με έβλεπαν ότι ήμουν πολύ καλός αθλητής και ότι τα έφερνα όλα εις πέρας.[...]

Παντρεύτηκε το 2010 και έχει ένα γιο, τον Αλέξανδρο. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είναι ιδιοκτήτης εταιρείας που ασχολείται με πωλήσεις αυτοκινήτων καθώς και μιας

επιχείρησης με κλειδιά αυτοκινήτων. Στον ελεύθερο του χρόνο προπονεί δύο παιδιά, τον Ανδρέα και τον Κωνσταντίνο, και στη συνέχεια γυμνάζεται και ο ίδιος. Ο Ανδρέας είναι 50% εγκεφαλικά ανάπηρος και ο Κωνσταντίνος είναι αρτιμελής αθλητής, όμως αυτό δεν αποτελεί πρόβλημα στην προπόνηση τους καθώς κάνουν τις ίδιες ασκήσεις, τις ίδιες ώρες και βοηθά ο ένας τον άλλον.

Είμαι υπεύθυνος σε γραφείο με πωλήσεις αυτοκινήτων, επιδιόρθωσης και ανακατασκευής κλειδιών τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Μετά από τη δουλειά έχω την προπόνηση, έχω τα δύο τα παιδιά, τον Ανδρέα και τον Κωνσταντίνο. Είμαι γυμναστής. Ένα χρόνο τους έχω τους αθλητές μου. Ο Ανδρέας χτύπησε όταν ήταν δέκα χρονών σε ατύχημα με αποτέλεσμα το 50% του εγκεφάλου του να μην λειτουργεί και να υπάρχει μία δυσλειτουργία στην αριστερή του πλευρά. Ο Κωνσταντίνος είναι αρτιμελής αθλητής και γυμνάζεται κανονικά με τον Ανδρέα. Κάνουν την ίδια προπόνηση, γυμνάζονται τις ίδιες ώρες, κάνουν τα ίδια πράγματα.[...] Μετά από τους αθλητές μου, γυμνάζομαι και εγώ.[...] Αυτή τη στιγμή όταν τρέχω, το μοναδικό πλάσμα που θα βάλω στη σκέψη μου είναι ο γιος μου, ο Αλέξανδρος. Είναι τριών χρονών[...]

Το ταλέντο του Αντώνη Αρέστη στον αθλητισμό επιβεβαιώνουν οι διεθνείς επιτυχίες του. Το 2006 κατέλαβε την τρίτη θέση στο 1^ο του Παγκόσμιο Πρωτάθλημα στην Ολλανδία. Στους Παραολυμπιακούς αγώνες του 2008 διακρίθηκε με δύο αργυρά στα 200 και 400 μέτρα, ενώ τον Γενάρη του 2011 στη Νέα Ζηλανδία κατάφερε να αγγίξει την κορυφή με δύο χρυσά μετάλλια στα 200 και 400 μέτρα στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Στίβου. Στους Παραολυμπιακούς αγώνες του Λονδίνου που αναμένονται το 2012 θα επιχειρήσει να διαγωνισθεί και στα 100 μέτρα.

Οι επιτυχίες ξεκίνησαν από το 2006 με το 1^ο μου Παγκόσμιο Πρωτάθλημα, τρίτη θέση στην Ολλανδία. Μετά το 2008, στους Παραολυμπιακούς δύο αργυρά στα 200 και 400 μέτρα. Μετά το 2011, το Γενάρη στη Νέα Ζηλανδία δύο χρυσά στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα στίβου στα 200 και 400 μέτρα. Θα τρέξω στα 100 μέτρα στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι απόψεις του Αρέστη σχετικά με τα ανάπηρα άτομα. Θεωρεί ότι τα άτομα με αναπηρία μπορούν να αντιμετωπίσουν θετικά την αναπηρία τους. Αναφέρει ότι η κοινωνία έχει την τάση γενικά να μειώνει άτομα που αντιμετωπίζουν κάποια προβλήματα, όμως οι δηλώσεις του καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η στάση της κοινωνίας απέναντι στα άτομα με αναπηρία διαμορφώνεται κυρίως ανάλογα με τη στάση που κρατά το ίδιο το ανάπηρο άτομο προς την αναπηρία του.

Το ψυχολογικό πρόβλημα και η αρνητική διάθεση στα άτομα με αναπηρίες, πιστεύω ξεκινά από τους ίδιους και όχι από τους γύρω τους. Αν το βλέπεις εσύ ο ίδιος, ότι είναι απλά κάτι που έτυχε, κάτι που συνέβηκε, δεν νομίζω οι άλλοι να σε βλέπουν κάπως. Αν όμως εσύ δεν το αποδεχθείς και βγάζεις προς τα έξω αρνητικότητα, τότε κάνεις και τους γύρω σου να σε αντιμετωπίζουν με την ίδια

αρνητική σκέψη [...] Ακούγεται κάπως σκληρό, αλλά πιστεύω ότι αυτοί οι άνθρωποι σίγουρα δεν θα φαίνονται τόσο ότι έχουν μια αναπηρία όταν ασχοληθούν με κάτι και αποδείξουν ότι υπερισχύει η δύναμη της ψυχής και όχι του σώματος... Σίγουρα ο αθλητισμός προσφέρεται, το γήπεδο είναι ανοιχτό για όλο το κόσμο. Αυτοί που δεν έρχονται στα γήπεδα ή δεν ασχολούνται με κάτι που μπορεί να γεμίσει τη ψυχή τους χαρά, τότε κάνουν κακό στον εαυτό τους [...] Η κοινωνία πώς να τους αντιμετωπίσει; Σίγουρα είναι άνθρωποι που έχουν κάποια σωματικά προβλήματα [...] Έχουμε την τάση όμως γενικά να μειώνουμε τους ανθρώπους με αναπηρία.[...] Πιστεύω ότι δεν βρίσκεται στο ίδιο σκαλοπάτι (η στάση της κυπριακής κοινωνίας σε θέματα αναπήρων) αλλά σε κάποιο καλό επίπεδο σε σχέση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Όμως μπορεί να γίνει ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια για αυτό το θέμα.[...]

Ο Αντώνης Αρέστη μαζί με κάποιους συναθλητές του, όπως η Καρολίνα Πελενδρίτου, ο Ανδρέας Ποταμίτης και ο Ευρυπίδης Γεωργίου, έχει διαμαρτυρηθεί στο παρελθόν ότι ο Κυπριακός Οργανισμός Αθλητισμού δεν βάζει στην ίδια μοίρα τους αθλητές των παραολυμπιακών και ολυμπιακών αγώνων. Εκφράζει μία δυσαρέσκεια για τη στάση της πολιτείας σε αυτό το θέμα, όμως η γενικότερη διάθεση των δηλώσεων του αποδεικνύει ότι είναι σχετικά ικανοποιημένος με τις παροχές της πολιτείας καθώς σε σύγκριση με το παρελθόν έχουν ενταχθεί οι αθλητές των παραολυμπιακών αγώνων σε κάποια σχέδια του Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού και πλέον υπάρχουν κάποιες προοπτικές. Θεωρεί ότι ο ρόλος της πολιτείας είναι η προώθηση των αθλητών των παραολυμπιακών αγώνων, η οικονομική αλλά κυρίως η ηθική τους στήριξη. Ο Αρέστη υποστηρίζει σθεναρά ότι η ηθική στήριξη των αθλητών των παραολυμπιακών αγώνων θα έπρεπε να ήταν το πρώτο μέλημα της πολιτείας και αυτό πιστεύει ότι χρειάζονται περισσότερο αυτοί οι αθλητές από την πολιτεία.

[...]Σίγουρα όσον αφορά τη Δημοκρατία πιστεύω ότι προσπαθεί να βοηθήσει σε κάποια πράγματα, αν και μπορούσε πάρα πολύ περισσότερο να στηρίζει τον παραολυμπισμό. Έχουν γίνει αρκετά βήματα μπροστά από τη Δημοκρατία και από τον Κυπριακό Οργανισμό Αθλητισμού, σίγουρα όμως θα μπορούσαν ακόμη περισσότερο. Πρέπει να υπάρξει μια ισότητα μεταξύ αρτιμελών και αναπήρων.[...] Δεν υπάρχει ισότητα στην Κύπρο. Δεν το βλέπουν οι περισσότεροι... το βλέπω από τις πράξεις που γίνονται.[...] Δεν υποστηρίζονται οι παραολυμπιακοί αγώνες, ίσως για κάποιο οικονομικό όφελος. Το πρόβλημα αυτό εμφανίζεται μόνο στην Κύπρο. Σε άλλες χώρες υπάρχει ισότητα και ίση προβολή προς τα έξω για αυτό και βλέπουμε περισσότερους ανθρώπους με αναπηρίες να λαμβάνουν μέρος σε τεράστιες διοργανώσεις (παραολυμπιακούς αγώνες)[...] Φυσικά και θα είχα διαφορετική αντιμετώπιση από την πολιτεία αν ήμουν αρτιμελής αθλητής και όχι παραολυμπιονίκης. Πολύ περισσότερη βοήθεια και στήριξη και θα ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα.[...]

Τα πράγματα βελτιώθηκαν σε σχέση με παλιά που είχαμε πολλά προβλήματα. Δεν υπήρχε καμία αντιμετώπιση προς τους αθλητές των παραολυμπιακών αγώνων. Σίγουρα απέχει η Δημοκρατία, η κυβέρνηση, απέχουν πολύ στο θέμα.[...] Βελτιώθηκαν διότι οι αθλητές των παραολυμπιακών αγώνων με τις επιτυχίες τους έχουν πλέον ενταχθεί σε κάποια σχέδια του Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού ενώ παλιά δεν υπήρχε κανένα σχέδιο για τους παραολυμπιακούς. Τώρα πλέον υπάρχουν κάποια σχέδια, υπάρχουν κάποιες βάσεις, υπάρχουν προοπτικές.

Το μοναδικό πράγμα που πρέπει να κάνει (η πολιτεία) είναι να στηρίζει τους αθλητές. Χρειάζονται στήριξη. Τίποτα περισσότερο. Στήριξη και να βλέπει τα άτομα αυτά όπως είναι όλοι οι άνθρωποι... Όλοι άνθρωποι είμαστε. Δεν είναι τόσο η οικονομική στήριξη, δεν είναι τόσο τα λεφτά. Σίγουρα όμως και αυτό είναι μία στήριξη. Όταν γυμνάζεσαι εφτά ώρες την ημέρα σε ένα γήπεδο, σίγουρα σημαίνει ότι δεν μπορείς να δουλέψεις, σημαίνει ότι χρειάζεσαι περισσότερα πράγματα στο γήπεδο, χρειάζεσαι περισσότερα λεφτά για να προπονηθείς. Πρέπει να υπάρξει και οικονομική στήριξη αλλά το θέμα είναι να υπάρξει πρώτα η ηθική στήριξη.[...] Είναι η στήριξη αυτών των αθλητών και πάνω απ' όλα η προώθησή τους. Δεν υπάρχει καμία προώθηση σε αθλητές με αναπηρίες. Δεν ξέρω ποιος είναι ο λόγος... Προώθηση του αθλήματος, προώθηση του αθλητή, γενικά να υπάρχει μια καλύτερη προώθηση στους αθλητές με αναπηρίες. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης πρέπει να δείχνουν ότι υπάρχουν οι παραολυμπιακοί αγώνες.

Οι αθλητές που παρουσιάζουν κάποια αναπηρία είναι ιδιαίτερα δυνατοί άνθρωποι και άξιοι θαυμασμού, σύμφωνα με τις απόψεις του Αρέστη. Θεωρεί ότι οι αθλητές αυτοί έχουν περισσότερη επιμονή, θέληση και πείσμα σε σύγκριση με τους αρτιμελείς αθλητές, και τονίζει ότι η προσπάθεια αυτών των ατόμων θα έπρεπε να εκτιμάται εις διπλούν.

[...] Όταν έχεις γνώσεις και γνωρίζεις, άνθρωπος ο οποίος έχει 50% αναπηρία στον εγκέφαλο, για μένα αυτός ο άνθρωπος είναι υπεράνθρωπος να μπορεί τρέχει δώδεκα δευτερόλεπτα την απόσταση των 100 μέτρων. Αν φέρουμε το 60% του πληθυσμού στην ηλικία 18 χρόνων στο γήπεδο να τρέξει 100 μέτρα αυτή τη στιγμή, ίσως το 10% να καταφέρει τα δώδεκα δευτερόλεπτα...[...] Είναι πολύ πιο δύσκολο κάποιος με αναπηρία να ξεκινήσει αθλητισμό αλλά πιστεύω ότι μέσα σε αυτούς τους ανθρώπους είναι πιο εύκολο. Διότι όταν βλέπω μπροστά μου δύο αθλητές, ο ένας αρτιμελής και ο άλλος με αναπηρίες, βλέπω ότι ο αθλητής με αναπηρίες δεν κολλά στην προπόνηση και δεν διαμαρτύρεται.

Ο Αρέστη φαίνεται ιδιαίτερα πρόθυμος να δώσει πληροφορίες στα ανάπηρα άτομα για τις επιλογές που έχουν στον αθλητισμό και οι περισσότεροι αγνοούν, αλλά θα επιθυμούσε να ενημερώσει και γενικότερα το κοινό για θέματα περί αναπηρίας και αθλητισμού. Μέσα από την αφήγηση των προσωπικών του εμπειριών και βιωμάτων στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση στοχεύει στην ευαισθητοποίηση του κοινού και στη στροφή όλο και περισσότερων αναπήρων ατόμων στον αθλητισμό. Σύμφωνα με τον ίδιο, ο αθλητισμός δεν είναι

μόνο για τους αρτιμελείς ανθρώπους αλλά «υπάρχουν τα πάντα με τον δικό τους τρόπο»:

Πιστεύω πως ναι (μέσα από τον αγώνα μου συμβάλω στην αλλαγή της στάσης της κοινωνίας απέναντι στα άτομα με αναπηρίες) αλλά θα πίστευα ακόμα περισσότερο αν μπορούσαν να μου έδιναν το authority (εξουσιοδότηση) για να κάνω κάποια πράγματα, δηλαδή να με καλούσαν σε κάποιες εκπομπές και να μιλούσα όπως παλιά. Το 2008 όταν ήρθα από τους παραολυμπιακούς αγώνες και είχα κάποιες επιτυχίες, δεν προλάβαινα να κλείνω τα τηλέφωνα. Κάθε εβδομάδα είχα συνάντηση σε σχολεία, σε πανεπιστήμια, σε κολλέγια, σε τηλεοράσεις να μιλήσω για τους παραολυμπιακούς, να μιλήσω για το άθλημα, να μιλήσω για τις αναπηρίες. Σιγά-σιγά, με αυτό το πράγμα έφερα κόσμο στα γήπεδα όπως ο αθλητής μου ο Ανδρέας, όπως άλλοι αθλητές φαντάζομαι σε άλλες πόλεις. Όμως αυτό σταμάτησε σε κάποιο χρονικό διάστημα. Θα έπρεπε να συνεχίσει. Χαίρομαι να με παίρνουν τηλέφωνο και να μου λένε 'έλα σε ένα σχολείο να μιλήσεις για τους ανάπηρους, ότι υπάρχουν αθλήματα, ότι οι ανάπηροι μπορούν να προχωρήσουν'. Δεν είναι μόνο στο στίβο. Στους παραολυμπιακούς υπάρχει το τένις, βόλεϊ, μπάσκετ, ποδόσφαιρο, κολύμπι υπάρχουν τα πάντα! Είναι κρίμα που άτομα με αναπηρίες μένουν στα σπίτια τους και δεν κάνουν τίποτα![...] Από τη στιγμή που τα μέσα ενημέρωσης, ο Κυπριακός Οργανισμός Αθλητισμού δεν ενδιαφέρονται και τόσο για αυτούς τους αγώνες, δεν μπορεί να υπάρξει η κατάλληλη ενημέρωση στα άτομα με αναπηρίες. Πιο βασικός τρόπος προώθησης είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μετά είναι το θέμα που είπα προηγουμένως για τα σχολεία. Να καλούν στα σχολεία, στα πανεπιστήμια. Γνώρισα πάρα πολλούς αθλητές στα σχολεία όταν πήγα, γνώρισα άτομα που είχαν αναπηρίες και τους βοήθησα. Τους ένταξα μέσα σε συλλόγους των πόλεων τους, τους εξήγησα ότι μπορούν να κάνουν αυτό το άθλημα, τους εξήγησα ότι υπάρχει για αυτούς ο αθλητισμός. Δεν είναι μόνο για τους αρτιμελείς ο αθλητισμός, το κατανόησαν, δεν το ήξεραν καν και έτσι ξεκίνησαν αθλητισμό.

Αντώνη, καλή συνέχεια, καλές προπονήσεις και πάντα επιτυχίες!